

Vlaams
Parlement

vergadering **C51 – CUL8**
zittingsjaar 2012-2013

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media

van 6 december 2012

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Steve D’Hulster tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over scheidsrechters onder druk - 280 (2012-2013)	3
Vraag om uitleg van de heer Marc Hendrickx tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de vestiging van een voetbalstadion op de site Petroleum-Zuid - 315 (2012-2013)	7

■

Waarnemend voorzitter: de heer Kris Van Dijck**Vraag om uitleg van de heer Steve D'Hulster tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over scheidsrechters onder druk - 280 (2012-2013)**

De voorzitter: De heer D'Hulster heeft het woord.

De heer Steve D'Hulster: Voorzitter, minister, collega's, voetbal is oorlog. Dat is een boutade van de legendarische Rik De Saedeleer, groot speler van Racing Mechelen, mijnheer Hendrickx. Het blijkt helaas vaak de realiteit te zijn.

Het is niet mijn gewoonte om vragen in te dienen op basis van individuele incidenten, maar ik denk dat je er moeilijk naast kunt kijken dat de laatste maanden agressie op en rond het sportveld letterlijk op wekelijkse basis is terug te vinden in de pers. Het zijn daarbij vooral de scheidsrechters, net die mensen die het gezag en het respect zouden moeten krijgen om de wedstrijden in goede banen te leiden, die daarbij vaak het gelag betalen.

Als je het persoverzicht van de laatste maanden in ogenschouw neemt, kom je een heel lang lijstje tegen van incidenten van verbale en fysieke agressie. Een scheidsrechter van 16 jaar werd tijdens een jeugdwedstrijd zwaar toegetakeld door een van de voetballers. De West-Vlaamse scheidsrechters hielden onlangs een korte protestactie om de toenemende agressie aan te kaarten. Heel wat scheidsrechters ervaren een grote toename van verbaal, maar ook van fysiek geweld op en naast het veld. Vooral het voetbal blijkt daarbij een kwalijke reputatie op te bouwen. Veel jonge scheidsrechters tussen 15 en 18 jaar haken af omwille van de hardheid die bij dat spel komt kijken. Nochtans zijn ze heel belangrijk voor de toekomst van de sport. Het orgelpunt was dat afgelopen weekend in Nederland de agressie zelfs leidde tot een dodelijk slachtoffer.

De ernstige incidenten halen natuurlijk de kranten, maar wellicht zijn er ook wekelijks grote, iets minder grote en kleine incidenten van agressie ten aanzien van scheidsrechters, die amper onder de aandacht komen. Ik denk dat we het er allemaal over eens zijn dat dit een bedreiging is voor onze sport, want het zijn de scheidsrechters die ervoor zorgen dat elk weekend duizenden mensen plezier kunnen beleven aan hun sport. We moeten die mensen, meestal vrijwilligers, dan ook koesteren.

De impact van die agressie gaat veel verder dan alleen de integriteit van de mannen of de vrouwen in het zwart, het gaat over de hele sfeer die je creëert op en rond een sportveld. Het is een beetje zoals in het verkeer: net zoals het iedereen wel eens kan overkomen dat je wat te snel rijdt of dat je een verkeersbord niet hebt gezien, kan het ieder van ons wel eens gebeuren dat je op een sportveld een overtreding begaat die net iets te hard is of dat je eens iets roept of mompelt terwijl je in de ban van het spel bent. Als je de media-aandacht van de laatste maanden in ogenschouw neemt, heb ik de indruk dat onze sportvelden steeds meer een soort vrijplaats worden om dingen te kunnen doen of zeggen die je op straat nooit zou doen of zeggen. Dat is een heel kwalijke zaak. Dat is niet alleen zo ten aanzien van de scheidsrechters en collega-spelers, maar ook ten aanzien van alle mensen die komen kijken, vaak met kleine kinderen. Dat is een zeer slechte zaak.

Misschien kan het voetbal wat leren van andere sportdisciplines. Bijvoorbeeld bij het rugby is het respect voor de scheidsrechter vaak een pak groter en worden beslissingen niet beantwoord met allerhande verwensingen. Het zijn vooral de ploegkapiteins die in debat gaan met de scheidsrechters en gezamenlijk tot een oplossing komen of er in elk geval voor zorgen dat de sfeer wat bedaard blijft.

Minister, ik besef ook wel dat dit niet alleen een probleem is op het sportveld, het is een algemeen samenlevingsprobleem dat niet alleen kan worden opgelost met de middelen die u als minister van Sport voorhanden hebt. Maar tegelijkertijd zou ik de zaak ook willen

omdraaien en zeggen dat je via de sport juist heel veel mensen kunt bereiken die je anders in de samenleving wat moeilijker kunt bereiken.

Minister, welke initiatieven worden er nu al genomen om opnieuw meer respect te krijgen voor de rol van scheidsrechters en om de sfeer op en rond het veld te verbeteren? Wat kan de Vlaamse overheid ondernemen om de functie van scheidsrechter opnieuw aantrekkelijker te maken? Welke ondersteuning en begeleiding krijgen scheidsrechters om om te gaan met de druk op het terrein? Worden er bijkomende maatregelen genomen om, ook in lagere klassen en zeker voor jonge scheidsrechters, en natuurlijk ook voor de federaties en clubs die daar in eerste instantie voor verantwoordelijk zijn, in wat meer ondersteuning te voorzien?

De voorzitter: De heer Sauwens heeft het woord.

De heer Johan Sauwens: Ik stel voor dat we niet te vlug gaan veralgemenen. De vraag is in hoeverre de politiek of de overheid daar rechtstreeks in tussenbeide kan komen. We hebben een extreem geval van agressie gehad tegen een autobuschauffeur in Brussel die overleden is. Een geval van verkeersagressie heeft geleid tot een zeer zwaar incident waarbij iemand een beenamputatie heeft moeten ondergaan. Vandaag is er een scheidsrechter aangevallen.

Er is een hevig opflakkerend geweld ergens in onze samenleving. Persoonlijk denk ik dat dat veel met druggebruik te maken heeft, maar zelfs dat is niet wetenschappelijk bewezen. Ik denk dat we moeten opletten om in iedere sector plots grootse maatregelen te nemen. Ik denk dat Vlaanderen op het vlak van fair play heel wat doet. Er is al heel wat sensibilisering en de clubs doen daar heel wat voor. In 99 procent van de gevallen is er geen sprake van agressiviteit en is er zelfs sprake van een heel grote sportiviteit op de velden.

Ik sta ook nogal eens op zaterdag- of zondagmorgen naast het plein, net zoals de waarnemend voorzitter van de commissie. We hebben zelfs al samen aan het plein gestaan. Ik stel voor dat we dat niet veralgemenen. Het moet een aandachtspunt zijn, maar we moeten niet voor elke opflakking van geweld ergens ter wereld plots wetgevende of ministeriële initiatieven gaan nemen. Ik zeg dit met veel sympathie voor de idee dat dat een aandachtspunt moet blijven.

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Voorzitter, minister, collega's, ik betreur de feiten. Ik heb zelf aan topsport gedaan en ik weet dus wat het is om de beslissingen van een scheidsrechter te 'ondergaan', zal ik maar zeggen. Op een heel wedstrijdverloop, op een heel levensjaar, op een heel trainingsjaar, kom je aan fifty-fifty. Aan het eind van je carrière zeg je dan: "De scheidsrechter heeft het toch nog niet zo slecht gedaan." Je moet erin zitten om het te beseffen. Ik sta ook iedere week langs een voetbalveld en ik zie heel veel sportiviteit, maar ik hoor ook wat de scheidsrechter naar zijn kop krijgt van de supporters, van de kleine spelertjes – zelfs van 6-jarigen –, van de ouders. Die man doet dat in zijn vrije tijd, voor zijn plezier en voor onze kinderen. Zonder scheidsrechter is er geen plezier en geen match, maar daar denken ze niet aan.

Ik denk niet dat de overheid nog meer kan doen. Er is het decreet Ethisch Verantwoord Sporten, er is de Panathlonverklaring. Voor ons als Vlaams Parlement en Vlaamse Regering is het moeilijk om nog meer te doen. We zouden nog meer kunnen sensibiliseren bij de federaties en de clubs en wijzen op de morele waarde van een scheidsrechter. Ik zou ook durven te pleiten voor rolmodellen in eerste klasse. De jeugd ziet ook hoe spelers uit de hoogste klasse de scheidsrechter aanpakken. Er is nog veel werk, maar ik denk niet dat het onze job is, wel die van de clubs en de federaties.

De heer Kris Van Dijck: Ik heb twee bemerkingen. De uitspraak "Voetbal is oorlog" is niet van Rik De Saedeleer, hoe aimabel ik die man als Mechelaar ook vind. De uitspraak komt van Rinus Michels, een Nederlandse trainer. Hij heeft die uitspraak gedaan in het Algemeen Dagblad in 1970. Hij was er zelf niet tevreden over, want hij zei dat hij had gezegd:

“Topvoetbal is zoïets als oorlog. Wie te netjes blijft, is verloren.” Rinus Michels is in 2005 in Aalst overleden na een hartoperatie die slecht afliep.

Er is een ander spreekwoord dat zegt: “Voetbal is emotie” of “Sport is emotie”. Men zegt ook nogal vaak bij het begin van een wedstrijd: “Dat de besten mogen winnen.” Het zijn niet altijd de besten die winnen. Vaak is het de scheidsrechter die oordeelt. Als je een volleybalwedstrijd wilt winnen – en we hebben hier aan tafel iemand die die sport goed kent –, moet je minstens 75 punten scoren. In een voetbalwedstrijd kan je 89 minuten met de rug tegen de muur staan en met één counter kun je met 1-0 winnen. Geluk speelt ook vaak mee. Dat maakt ook dat voetbal populair is omdat eenieder van eenieder kan winnen en de emoties hoog oplopen.

Ik sluit me aan bij de bemerkingen van de andere sprekers. Hooliganisme kwam destijds ook vooral in het voetbal voor. Voetbal is nu eenmaal een populaire sport. We moeten vooral langs de federaties werken. De rol van een scheidsrechter is heel belangrijk. Hij oordeelt, maar laten we hem ook niet veroordelen. Zonder een scheidsrechter is er geen wedstrijd. We moeten hem als het ware koesteren. Men mag soms ook wel eens zeggen dat een scheidsrechter een juiste beslissing heeft genomen, en waarschijnlijk krijgen ze dat ook wel vaak te horen.

Minister, ik kijk uit naar uw antwoord. Het is inderdaad een maatschappelijk probleem, zoals de heer Sauwens al zei. Geweld komt op veel plaatsen voor, maar op en rond het voetbalveld wordt het blijkbaar gedoogd, met ouders en kinderen die roepen op scheidsrechters. Misschien kunnen we toch sensibiliseren via de federaties.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Voorzitter, je kunt ook met 65 punten een volleybalmatch winnen. Als je in de eerste 2 sets 25 punten scoort, in de volgende 2 sets 0 punten en in de laatste en beslissende set 15 punten, dan win je met 65 punten.

Ik ben, net als anderen hier, ervaringsdeskundige. Ik ben niet alleen vijftien jaar trainer en coach van een jeugdvoetbalploeg geweest, maar ik heb ook regelmatig een wedstrijd gefloten. Als er geen scheidsrechter is, mag je de match van je eigen ploeg nog gaan fluiten ook.

Er is een verschil tussen wat er normaal op en rond een voetbalveld gebeurt – roepen en wat emotie – en wat er nu aan de hand is. Dit gaat over een brandend actueel probleem, met slagen en verwondingen, zelfs met de dood tot gevolg. Mijnheer Sauwens, ik ben het met u eens dat het ook elders gebeurt, zoals op trein en bus. Ik ben het ook eens met iedereen die zegt dat het een collectieve verantwoordelijkheid is van de ouders, de supporters, de bestuursleden en de sporters zelf.

Ik ben het echter ook eens met wat de heer Van Dijck zegt: we kunnen ook de sportfederaties mee in het bad trekken als het gaat over geweld op of naast het veld. Sommige sportfederaties slagen daar vandaag ook al beter in, soms ook al door de reglementen die ze opleggen. Mijnheer D’Hulster, u had het over rugby, maar ook bij andere teamsporten, zoals hockey of zelfs ijshockey, is dat zo. Bij ijshockey is de ruwheid tussen spelers groot, maar is het respect voor de scheidsrechter onvoorwaardelijk.

U weet dat ik een fervent voetballiefhebber ben. Ik zie dat vooral het voetbal lijdt onder het fenomeen van het aanvallen van scheidsrechters. Wellicht heeft dat ook te maken met de macht van het getal: de meeste wedstrijden die in Vlaanderen worden georganiseerd, zijn voetbalwedstrijden. Het voetbal heeft meer jeugdleden dan alle andere teamsporten samen, om maar een voorbeeld te geven. We moeten ook toegeven dat de grote voetbalfederaties in Vlaanderen al geruime tijd proactief werken aan die problematiek, wat ik wel goed vind. Het lijkt me ook niet toevallig dat nu wordt opgeroepen om dit weekend één minuut stilte te houden, zelfs voor die Nederlandse scheidsrechter, om het besef te laten doordringen van wat

er gaande is, om te sensibiliseren. Ik verwijs naar de campagne van de Koninklijke Vlaamse Voetbalbond (KVV) met de slogan 'Ik speel sportief', maar er zijn ook acties geweest van de Voetbalfederatie Vlaanderen in het kader van de jeugdsport en de verplichtingen qua ethisch verantwoord sporten.

Als overheid hebben we alleszins gedaan wat we konden. Ik ben het ermee eens dat wij niet op het veld moeten gaan, maar dat we een kader moeten creëren. Dat hebben we in het verleden gedaan. In het kader van het decreet van 13 juli 2001 met betrekking tot de erkenning en subsidiering van de Vlaamse sportfederaties moeten die federaties, willen ze subsidies krijgen, een beleid uittekenen met betrekking tot een aantal verplichte basisopdrachten en deelopdrachten, die echt wel ruimte geven om doelstellingen en acties uit te werken voor het aanpakken van agressie tegenover scheidsrechters. De definitieve keuzes worden gemaakt door de federaties. Dat is ook zo voor het ethisch verantwoord sporten. Ik verwijs naar die zes thema's. We hebben het daar al vaak over gehad. De kapstokken om te werken met betrekking tot respect voor scheidsrechters zitten daar echter mee in.

Ik heb een overzicht gevraagd. Dat is nog niet volledig, maar ik zie dat het thema van het verantwoord omgaan met scheidsrechters en fair play in heel wat federaties wordt opgenomen. Ik moet eerlijk zeggen dat dit in vrijwel alle voetbalfederaties gebeurt. Ik denk dus dat het besef bij de voetbalfederaties er ook is. Dat hoeft geen verbazing te wekken: als men in een liefhebbersverbond speelt, wordt de kans groter dat men geen scheidsrechter heeft op zaterdag of zondag. Als daar niets aan verandert, dan kan men elke week een van de spelers opofferen om als scheidsrechter te dienen, wat me niet de juiste weg lijkt.

Specifiek de Koninklijke Belgische Voetbalbond (KBVB) en de Voetbalfederatie Vlaanderen zijn al enkele maanden heel ernstig werk aan het maken van een totaalplan ter zake. Zo hebben ze provinciale meld- en steunpunten voor de scheidsrechters opgericht, die deze scheidsrechters kunnen ondersteunen. Mijnheer D'Hulster, daarmee ga ik in op uw laatste vraag. Los van de incidenten van de voorbije weken zullen ze in hun gehele communicatie, zowel intern als extern, de specifieke problematiek van de scheidsrechters gericht aanpakken. Op hun websites vindt u daarover al heel wat informatie.

Er zijn nog heel wat initiatieven die we hebben genomen met betrekking tot sportethiek. Ik zal daar nu niet verder op ingaan. Wel wijs ik erop dat ik in oktober van dit jaar de Vlaamse Sportfederatie heb gevraagd de problematiek van de positie van de scheidsrechter transversaal en sportfederatieoverschrijdend in kaart te brengen, en me adviezen te bezorgen over de vraag hoe we enkele nieuwe initiatieven ter zake zouden kunnen opstarten, mochten ze daar goede ideeën over hebben.

Mijnheer Sauwens, ik ben het met u eens dat we niet in hun plaats moeten treden. Het is echter duidelijk dat we wel initiatieven hebben genomen, en dan vooral om te sensibiliseren, om er de aandacht op te vestigen. Dat is de rol die we wel kunnen spelen. Niemand hier heeft stilgezeten. Volgende week donderdag zal ik de nieuw samengestelde Vlaamse sportadviesraad toespreken. Ik zal vragen dat ook zij zich nog eens zouden buigen over de context van geweld op het voetbalveld en in de sport.

De voorzitter: De heer D'Hulster heeft het woord.

De heer Steve D'Hulster: Minister, ik dank u voor uw antwoord. Het lijkt me duidelijk dat er toch heel wat gebeurt. Het lijkt me ook goed dat u in oktober nog eens gericht die vraag hebt gesteld. Ik had nog een paar kleine vragen en opmerkingen. Wat dat meldpunt betreft, is Vlaanderen daarbij betrokken? Dat was niet helemaal duidelijk gebleken uit de kranten.

Minister Philippe Muylers: De Vlaamse voetbalfederatie.

De heer Steve D'Hulster: Dat lijkt me belangrijk, opdat we een goed zicht krijgen op de omvang van dat fenomeen. De pers is immers natuurlijk geen onderzoeksmethode. De Vlaamse overheid kan niet anders dan zich beperken tot dat kader en tot sensibilisatie. We

moeten erover waken dat dit kader goed in elkaar steekt. U stelt terecht dat heel wat federaties, maar ook clubs, al een goede manier van werken hebben. Ze werken met gedragscodes en hanteren een vrij kordate aanpak. Het lijkt me zinvol dat men die goede voorbeelden zo goed mogelijk verspreidt.

Wat me persoonlijk een beetje stoort, en mevrouw Werbrouck heeft daar ook naar verwezen, is het belang van de rolmodellen. Veel kinderen kijken naar Sportweekend en zien daar met de regelmaat van de klok, na elk wedstrijd, de trainer of de spelers die de scheidsrechter in aimabele bewoordingen bekritisieren. Dat kan grote gevolgen hebben.

Ik heb zelf veel empathie gekregen voor het werk van de scheidsrechter, op dezelfde manier als u, door zelf een aantal keren te moeten fluiten. Ik heb me al de bedenking gemaakt dat die trainers misschien niet alleen naar de tribune moeten worden verwezen, maar ook een of twee keer zelf een wedstrijd zouden moeten leiden om aan te voelen hoe moeilijk dat is. Ik roep hen bij deze warm op om zich als vrijwilliger aan te dienen voor de reserve tweede reeks B van het Koninklijk Vlaams Voetbalverbond. Dat is een reeks waar we regelmatig kampen met een gebrek aan goede arbiters.

Het is belangrijk dat we in Vlaanderen de nodige aandacht besteden aan de scheidsrechters en aan de sfeer. Het is uiteraard een probleem dat we niet volledig zelf kunnen aanpakken: het is een samenlevingsprobleem waar we voldoende aandacht aan moeten besteden.

De voorzitter: De heer Sauwens heeft het woord.

De heer Johan Sauwens: Minister, ik steun u in uw beleid. Men moet echter een onderscheid maken tussen verbale agressie en het effectieve geweld. Ik zat enkele weken geleden naast een vrederechter op de tribune. Wat die gedurende anderhalf uur aan scheldwoorden gebruikte, was een heel arsenaal. Maar het heeft hem goed gedaan. Enkele jaren geleden zat ik op de tribune eens naast de premier van dit land en dat was nog erger. Zo'n ontlasting moet kunnen. We mogen het ene niet met het andere verwarren. In de Engelse voetbalstadions wordt er keihard gesupporterd, maar zingt men wel samen liederen en gaat men samen een pint drinken. Daar zijn geen hekken nodig rond de pleinen.

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Mijnheer Sauwens, ik ben het niet helemaal eens met u. U vindt dat verbale agressie kan. Wat mij betreft, kan dat niet: agressie is agressie. Als we verbale agressie tolereren, dan kan men weer een stukje verder gaan. Ik vind dat niet kunnen. We moeten werken aan elke vorm van agressie.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

– *De heer Bart Caron, ondervoorzitter, treedt als voorzitter op.*

■

Vraag om uitleg van de heer Marc Hendrickx tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de vestiging van een voetbalstadion op de site Petroleum-Zuid - 315 (2012-2013)

De voorzitter: De heer Hendrickx heeft het woord.

De heer Marc Hendrickx: Minister, ik heb eerder uw collega, minister Crevits, bevraagd over het terrein Petroleum-Zuid in Antwerpen. Dit is een watergebonden terrein dat Waterwegen en Zeekanaal bij voorkooprecht heeft verworven, ruim een halfjaar geleden.

Minister Crevits heeft die aankoop toen bevestigd. Die moet volgens de minister dienen om via een brownfieldconvenant het terrein op te waarden tot een hoogwaardige zone. Het

Vlaamse Gewest, de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij (OVAM), de Vlaamse Bouwmeester en de Vlaamse Regering zijn daarbij betrokken partij.

Toen dit in de openbaarheid kwam, leidde dit tot een gepikeerde reactie van de voorzitter van voetbalclub Beerschot, de heer Vanoppen. Hij meende zelf een voorkooprecht op dit terrein te bezitten. Beerschot koestert al geruime tijd plannen om op dit terrein een multifunctioneel voetbalstadion te bouwen, al dan niet onder de koepel van stedelijk stadion met tweedeklasser Antwerp.

In een zeer recent interview stelt de heer Vanoppen dat een akkoord met Antwerp compleet onmogelijk is. Dat zet uiteraard alle plannen, voor zover die er nog zouden zijn, op losse schroeven.

Minister, is het nog de ambitie van de Vlaamse Regering om een deel van de site Petroleum-Zuid vrij te houden voor de ontwikkeling van een voetbalstadion? Zo ja, op welke manier wordt dit vrijgehouden? Voor hoe lang nog?

Wat is de stand van zaken met betrekking tot de realisatie van een stedelijk voetbalstadion in Antwerpen? Zijn hiervoor nog fondsen beschikbaar bij de Vlaamse overheid en/of het stadsbestuur? Gebeurt hierover nog overleg?

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Dit dossier is al vaak ter sprake gekomen in deze commissie. Minister, zal de Vlaamse Regering haar engagement nakomen als de clubs dat ook doen?

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Mevrouw Werbrouck, ik had gezegd dat ik in de commissie een stand van zaken zou geven. Dat heeft u echter niet tegengehouden om toch een schriftelijke vraag in te dienen. Ik stel voor dat u nu wacht op het antwoord op die schriftelijke vraag.

Mijnheer Hendrickx, ik verwijs naar de talrijke vragen om uitleg die daar al over zijn gesteld. U zegt zelf dat dit dossier hier al vaak aan bod is gekomen. Ik handhaaf mijn engagement over de tien stadiondossiers.

De site waarvan sprake in de vraagstelling gaat over het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan (GRUP) voor de afbakening van het grootstedelijk gebied Antwerpen, meer bepaald het deelplan 'regionaal bedrijventerrein Petroleum Zuid'. De kop van het gebied, waar mogelijk het voetbalstadion zou komen, is daarin bestemd als gebied voor stedelijke activiteiten.

Het bestemmingsvoorschrift van deze zone maakt expliciet melding van het voetbalstadion. Artikel 5C.3.3 zegt: "In het gebied is de aanleg en exploitatie van een multifunctioneel voetbalstadion met een maximale bezoekerscapaciteit van 40.000 toeschouwers toegelaten. Alle werken, handelingen en wijzigingen die nodig of nuttig zijn voor de aanleg of exploitatie van het multifunctioneel voetbalstation zijn toegelaten."

Het bestemmingsvoorschrift voor de kop laat, voor alle duidelijkheid, ook andere opties dan het voetbalstadion open. Het laat in zijn algemeenheid de bestemmingen handel, met maximaal 15.000 vierkante meter, horeca, bedrijven, kantoren, diensten, openbare nuts- en gemeenschapsvoorzieningen, openbare groene en verharde ruimten, socio-culturele inrichtingen en recreatieve voorzieningen allemaal toe. Er kan dus zeker nog iets anders gebeuren op dat terrein.

Van één ding moet ik zeggen dat het anders is, en ik denk dat ik ook weet waar de vergissing ligt. Het ruimtelijk uitvoeringsplan (RUP) bevat geen enkel voorkooprecht voor die kop. Ik denk dat de heer Vanoppen het had over het stuk grond dat ernaast ligt en dat hij had willen kopen om afspraken te kunnen maken en dan te verkopen voor een parking of iets dergelijks. Op het stuk waar wij met de stad Antwerpen het voetbalstadion willen aanleggen, is geen voorkooprecht.

Samengevat kan ik zeggen dat het GRUP de bouw van het voetbalstadion faciliteert, maar geen actieve garantie biedt op het vrijhouden van de zone voor het voetbal. Overeenkomstig de beslissing van de vorige Vlaamse Regering, die werd herbevestigd door deze Vlaamse Regering in december 2009, is het aan de stad Antwerpen om ervoor te zorgen dat er een overeenkomst wordt afgesloten tussen de twee grote Antwerpse clubs betreffende het gezamenlijk benutten van het voetbalstadion.

Ik denk dat we nu het best wachten op de vorming van het nieuwe stadsbestuur om te zien of die ambitie overeind blijft, of er dan echt werk van wordt gemaakt en of er iets wordt bereikt. De doelstelling was om stadions te hebben die kunnen meedraaien in het wereldkampioenschap 2018, en een verwezenlijking tegen 2017. Zolang dat niet in het gedrang komt, kunnen we de dossiers behouden tenzij degenen die ze hebben ingediend, zich uitdrukkelijk terugtrekken. De stand van zaken voor alle stadions zal ik weergeven in mijn antwoord op de schriftelijke vraag van mevrouw Werbrouck.

De voorzitter: De heer Hendrickx heeft het woord.

De heer Marc Hendrickx: Minister, uw antwoord volstaat. Er is nu duidelijkheid. Er bestond een beetje een misvatting. Ik denk dat ook de heer Vanoppen daar mede aanleiding toe heeft gegeven. We wachten dan af of die clubs met de stedelijke overheid tot een gemeentelijk stadion willen en zullen komen. Dat ligt in hun handen. Als supporter van een andere voetbalclub heb ik daar weinig uitstaans mee. Minister, ik dank u alleszins voor uw antwoord.

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Minister, ik heb u een schriftelijke vraag gesteld omdat u zelf tijdens de bespreking van de beleidsbrief hebt gezegd, in antwoord op een vraag van de heer Sauwens naar een stand van zaken, dat u die dan niet kon geven en dat dat maar schriftelijk moest worden gevraagd. Dus heb ik een schriftelijke vraag gesteld zoals een goed parlementslid dat doet.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■